

אני פושע מועד! למרות שקציני וסמלי המשטרה, שנכנסו לבית הקפה באחת הפינות האפלות יותר של חיפה התחזית, לכשו אזרחית, השתררה עם כניסתם דומיה. הלכות רצו לדעת מה מטרת הביקור הלא צפוי. רק אחרי שלום מגומס, מלווה מבטים לכל הפינות הנסתרות הרבות של העסק, פנה המתיחות. מבקר בית הקפה המוכרים לשוטרים הסורקים, הבינו, כי אין זה אלא ביקור שגרת.

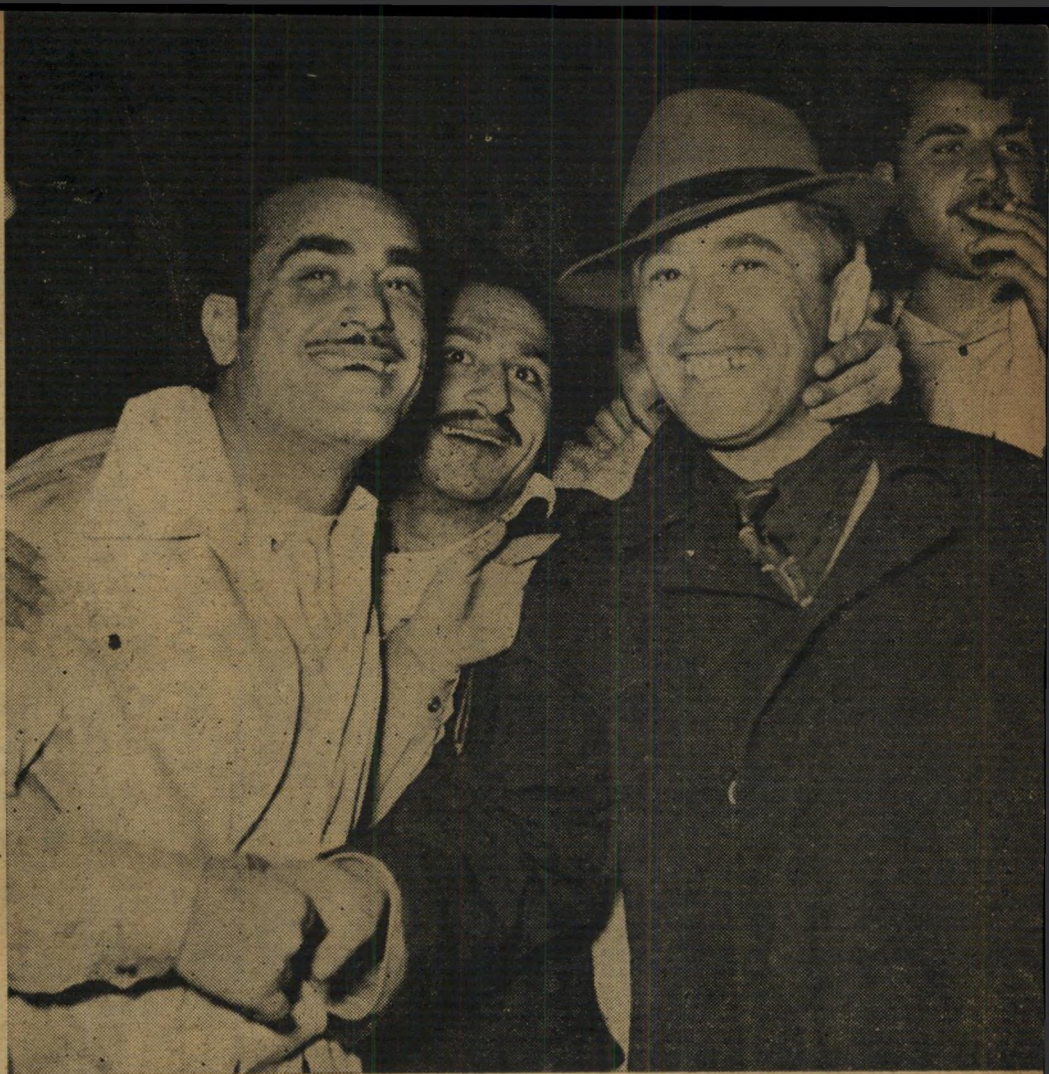
התזמורת החלה מנגנת שוב, ויושבי הבאר הפני את תשומת לבם למשקאות ולבחורות. אלא שברגע שעלה הצלם על כסא ולחץ על כפתור המצלמה, החלה מהומה.

חצי תריסר אנשים סובבו את הצלם, ניסו לחטוף ממנו את המצלמה. בראשם היה יעקב מלכה, בחור שחור, בעל שפם עישה רושם. לרגע השב הצלם כי הוא ייקרע לגזרים בידי האנשים הנסערים שהקיפוהו, אחז בו ואמרו לעשות בו שפטים.

יעקב! פלחה צעקתו של הסמל יצחק חרדק את המהומה, אל תתחמם! השפעת העצה היתה מידית. כעבור מספר דקות, לא רק שיעקב נרגע, אלא בקש להצטלם בפעם נוספת, תוך התחבקות עם הסמל. ניב עוד את האינפורמציה הבאה: "אני פושע מועד, מבטן ולידה. אבל אני מחבב שוטרים מסוימים, ביניהם במיוחד את יצחק."

הסביר יצחק: "קשרי הידידותיים עם אנשי העולם התחתון הם תכסיס מחוכם והכרחי. אלמלא קשרים אלה לא הייתי יכול לחזור לבדי אל המאורות שלהם, לאסוף אינפורמציה חיונית. היחסים הטובים בין המשטרה לעולם התחתון, ההסכם הכמעט גינלמני שבין שני הצדדים מאפשרים לנו להשתלט על הפשע במספר האנשים המצומצם שבדשותנו."

"אין בידינו הוכחות מספיקות לסגירת מאורת העשון." הסביר הקצין. "בעצם, איננו מעוניינים בכך ביותר, כיון שבמקום כל מאורה שתיסגר, תפתחנה שתיים אחרות."

ריח חשיש

המאורה - קבוצת שוטרים התרנה מאחורי קיר של מחסן ברובע הנמל. "עכשיו! הפליט הקצין, זונק ראשון לעבר בית קפה קטן ומסריה. מעבר לפינה. מיד אחד משחקני הששיש נלקחה הנרגישה. השוטר הריח אותה, העמיס את המעשן על המכוננית. הריח היה מתוק מדי בשביל טבק. בתוך הטבק היתה טמונה כדורית קטנה של חומר צהבהב: חשיש. שני שוטרים אחרים החלו בחיפוש מדוקדק בארונות, מגירות ופחי זבל. בעל בית קפה (למעלה) עמד מן הצד, המשיך באדישות ברחיצת כליו. החיפוש במאורת מעשני החשיש לא יכול היה להעלות דבר. תוצאתו היחידה היתה הפסד של סכום ניכר לבעל הבית, שהספיק לזרוק את אוצרו לאש.

הרועה. שמע גרשון! צעק הסמל דרך חלון המכוננית לעבר גבר חסון, שצעד לאורך רחוב הרצל, כשלצידו רגליו נעולות המגפים רץ בולדוג ענק. גרשון חי על רוחיה של יצאנית אך יחד עם זאת הוא קנאי לכל מגע של "חברתו" עם גבר אחר, מחוץ לשעות עבודתה. כמובן, הוא סיפר לסמל בצחוק: "אתה יודע מנין אני בא? ממטה המשטרה! תאר לך, חבריך הספשים למקצוע הזמינו אותי כדי לחקרני על גניבה איזו שהיא. אני, והוא טפח על זהוה "אני וגניבה! איזו בדיחה! הרי אני אדם הגון!"

לא היה שמץ של אירוניה בהצהרתו. חולף זמן רב עד שרועה זונות מתחיל להבין באיזה מקצוע הוא עוסק. הכספים הראשונים הוא מקבל מידי איזו בחורה בהלחאה ידידותית שלמקורה אין שואלים. רק לאחר תקופה, הופכים יחסי הגומלין בינו לבין ה"עובדת" לקבועים. הרועה מגן על הנערה החלשה בפני התחרות, מבטיח את תחום פעולתה, משגיח שלא ירמו אותה — ומקבל תמורת השרותים החיוניים האלה, חלק מהכנסותיה, הופך במרוצת הזמן ל"בוסי".